

aga Tõlpla küla kuulsad ammetmehed ei tahtnud uendusest midagi kuulda. Remad õmblefid neljaarulisi püksa ja kuubesi, tegid nurgelisi rataid, tuulesahaga adrafi pärast kui enne, kartses, et varuste ja reite vähendamine neil tööhinda võiks vähendada. Oda- wa hinna eest ostsid nemad wana Walgelase riideid, õmblefid neid Tuisula kombel ümber, lugupidamata, kas seesugune rie kehale passiks ehk ei mite. Mustad riidetükid õmmeldi lohakil jämeda walge niidiga koto, ega peetud sest lugu, et mõnikord kaelus püksi- wärtoliks ehk püksiwärwel kaeluseks sai. Tuisu- lased ei teadnud ise enam wiimaks, kuida nende maa- konna riete kombe käis. Et niisugused rahaahned meistrid oma tööd ial teiste ei läinud seadma, seda võis igamees arvata. Hunt heidab karta, ei heida inimene haritud kombet.

Tuisulaste elumajades nähti palju wanast pä- ritud wigalisi tüüsi. Suitsust, tahmast ja porist nende tubades ei maksa rääkida, sest seda leitakse ka muu rahwa keskel. Tuisula ukseläwed tehti nii kõrged, et astuja üle pidi ronima, pealt jälle nii madalad, et kedagi kumardamata sisse ei peosnud; piitade wahel jäati igas kohas kitsaks. Wõeral maal läinud mees raius, kui rahwa nägemata kuhugi wana ukse kallale peasis, läwepaku alt madalamaks, tegi pealt ukse kõrgemaks ja ajas piidad laiemaks. Pe- rerahwas tundis uksest läbikäies iljemine palju wä- hem pakitust; aga neid oli wähe, kes seda oskasiid ütelda, mis seda hõlpu nende ustele sünnitanud. Sai kangel läinud mees aega mööda seda wiga

tundma, mispärast kõndima minnes lapsed wäga sagedasti komistasid ja mahakufusid, siis pidas ta sedamahti nõuu, laste esimest kõndimist parema kor- rale toimetada. Wiga tuli siin kahest tüüsi. Es- taks leiti Tuisula toopõrandad wäga künklikud, otse- kui sigade tuhnermaa, ja teiseks olid laste sargid alt üleliig pikad. Riikaua kui wäatid ei osanud põranda haudasi wõatada, ehk astmisel pika sarki jal- gade eest ülestõsta, pidid naad kufuma. Müüd teab igamees oma noorema põlwe mälestusest, kui palju ninawopsusi laps enne ühest kohast peab saama, kunni ta kahju kartma hakkab. Tuisula meheks läinud lastest teadis asja-parandaja mees nii palju selgest, et ta igalt poolt pilkamist ja naeru leiaks, kui ta neile ütlemal lähaks: „Teie lapsed komistawad ja kufuwad pika sarkide ja künkliku põranda pärast.“ Üks kõrwetatud kas kardab tuld. Uendaja ei taht- nud ennast ilmaaegu kõrwetada, sellepärast leikas ta salamatti mõne lapse sargi alt lühemaks ja tegi hauklikud põrandad ühetasasemaks. Seal ei komis- tand Tuisulaste laps iljemine palju kuskil enam jalga, kus ta enne mitukord pääwas oli mahakufunud.

Kes teab kui mitmed uendused meie mehel weel edespidi oleks Tuisulaste teadmata kordaläinud, kui mite üks kogemata juhtumine asja segaduseks senna wahete poleks puutunud, mis läbi tema tän- nised tööd rahwale awalikuks tõusid. Sellest tahame kohe pikemalt jutustada.

Esimene weike sõnawaheldamine tõusis sest, et üks wana tutaw teda palus, oma haige lapse tarwis